

AJUDANT A VIURE

La vida humana és sempre un bé

Els científics continuen aprofundint en tots els terrenys i fan molt bé. Això és el que ens va manar Déu a tots els humans des del primer moment: «Sigueu fecunds» (*Gen 1,27*). Però hi ha temes d'una complexitat tal que faríem molt bé tots en no simplificar-los tan fàcilment i, sobretot, intentar tractar-los amb un màxim de respecte. Penso en aquelles qüestions que afecten a «la vida humana», un tema fascinant però molt difícil i extremadament delicat: tots hauríem d'afinar molt al posar en relació les dades científiques i experimentals i la reflexió sobre els valors antropològics que necessàriament són constitutius. Segurament és un tema que ens supera a molts de nosaltres.

El Papa Benet XVI deia fa un parell d'anys que certament l'origen de la vida podrà il·luminar-se cada vegada més gràcies a la investigació científica, però difícilment es podrà desxifrar del tot, perquè fora dels llindars del mètode experimental, on no basta o no és possible la percepció sensorial ni la verificació científica, inicia l'aventura de la transcendència, el compromís d'«anar més enllà».

I, recordant-nos que la Bíblia mostra l'amor de Déu per cada

esser humà, abans inclús que sigui format en el si de la mare, afirmava que «l'amor de Déu no fa distincions entre l'ésser humà nou concebut i que es troba en el si de la mare, i el infant, o el jove, o l'home madur o l'ancià, perquè en cadascú d'ells veu la petjada de la pròpia imatge i semblança».

I afegia que aquest tipus d'amor il·limitat i quasi bé incompreensible de Déu per l'ésser humà revela fins a quin punt la persona humana és digna de ser estimada en si mateix, independentment de qualsevol altra consideració (intel·ligència, bellesa, salut, joventut, integritat, etc.); emfatitzant que en l'ésser humà, en cada ésser humà, en qualsevol fase o condició de la seva vida, resplendeix un reflex de la mateixa realitat de Déu.

Per aquesta raó, el magisteri de l'Església ha proclamat constantment el caràcter sagrat i inviolable de la vida humana, des de la seva concepció fins al seu fi natural.

Al nostre país s'haurien de disparar totes les alarmes davant el sacrifici permanent de vides humanes (legal o legalitzat). Malauradament, a Catalunya n'hi ha un alt percentatge segons dades estadístiques publicades i la nostra consciència moral demana alternatives més enllà d'un millor control de les clíniques o de noves reformes legislatives. «Per a que una llei sigui justa no tan sols ha d'estar d'acord amb la legalitat, cal que es fonamenti en uns valors i principis que la legitimen, sense els quals no serà una veritable llei... Una llei de terminis que deixés a l'atzar de la mare la voluntat d'avortar mai podria ser legítima» (M. Dolores Vila-Coro, directora de la Càtedra de Bioètica i Biojurídica de la Unesco).

Tot i que hi ha qui pensa que és una conquesta en favor de la dona, acabar amb la vida d'un ésser humà (i en el cas d'un avortament, un ésser humà indefens i innocent) mai pot ser un dret. Ho pot ser la seva despenalització en alguns casos, però mai l'avortament. Basta mirar-se atentament una ecografia per adonar-se del per què l'embriologia i la fisiologia descarten totalment que el fill sigui una part del cos de la dona que ni ella ni ningú tingui dret a eliminar.

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe.

† **Joan Piris**
Bisbe de Lleida

Càritas: ni ONG ni empresa

► Diversos ministres del govern espanyol, en moments diferents, s'han trobat amb els responsables de Càritas espanyola a Madrid. Han estat sempre ben acollits. La reconeixença del treball de Càritas és evident. «A vosaltres us acceptem plenament, però l'Església i la jerarquia... més aviat no.» La resposta dels responsables nacionals de Càritas ha estat sempre clara: «Nosaltres som Església; no ens enganyem: som nomenats per la jerarquia i som plenament Església i res d'altre».

El punt fonamental de Càritas: És l'Església en la seva activitat de caritat. No és una ONG ni una empresa de serveis socials. No es limita a treballar per la justícia, sinó per l'amor en la societat. Encara que una societat fos justa, sempre necessitaria l'amor.

Càritas és, doncs, l'Església. Ho hem compartit i reflexionat una cinquantena de preveres, religiosos i religioses de les tres diòcesis veïnes: La Seu, Solsona i Lleida, durant tot el matí del proppassat 5 de març a Solsona. Fou organitzat per les Càritas diocesanes amb la contribució del delegat de la Conferència Episcopal Espanyola a Càritas estatal, Vicente Altaba, i de Ramon Prat, professor i director de l'IREL.

Costa sovint de creure i d'acceptar el pas significatiu que Càritas està donant aquests darrers temps: passar d'una actitud d'assistència a una actitud que cerca promoure el desenvolupament integral de la persona humana. Una persona humana mai pot ésser un objecte. És sempre subjecte que s'ha de desenvolupar íntegrament. Per aquest camí es veu també com Càritas és evangelitzadora, perquè és signe en el món de l'amor de Déu per a tots els humans i, més concretament, per als pobres.

Naturalment, les parròquies no es poden desentendre d'aquesta tasca. Aprendre a estimar és estimar viure, segons les mateixes actituds d'amor de Jesús. Els preveres acompanyen justament a viure la caritat, ja que la celebren amb la comunitat en l'Eucaristia. Sabem que no és una missió fàcil, però cal posar-la en el centre de la pastoral. És ben cert que la paraula que podria definir tant el prevere com els batejats no és la paraula **èxit**, sinó la paraula **fidelitat**.

TALLER DE CANT LITÚRGIC

Preguem cantant

Seminari adreçat a animadors de cant litúrgic, catequistes, i a tots els qui estimen i valoren la música com a llenguatge per expressar, celebrar i educar en la fe.

Se celebrarà els dies 28 i 29 de març del 2009 al Casal Sant Martí

(Campelles), bell poblet del Ripollès, a 1.350 metres d'alçada.

Per informació i inscripcions: Casal Sant Martí (Bisbat d'Urgell), plaça Església s/n. També al telèfon 690 298 175 - Josep Vicent Corner.

Matriculació religió 2009-2010

► Els alumnes que estan cursant 6è curs de primària i vulguin fer religió catòlica quan vagin a l'institut caldrà que tinguin en compte:

1. MARCAR, al full de preinscripció (que el trobaran a l'institut), l'opció de religió catòlica.
2. MARCAR, al full de matrícula (que el trobaran a l'institut), l'opció de religió catòlica.
3. El període de preinscripció serà al final del mes de març, primers d'abril.
4. El període de matrícula serà a principis de juny.

IMPORTANT: Cal estar alerta de les dades concretes de preinscripció i de matrícula, i també, cal marcar al full de preinscripció i matrícula l'opció de religió catòlica sinó no la podran fer.

DIUMENGE IV DE QUARESMA

▶ Lectura del segon llibre de les Cròniques (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquells dies, tots els grans sacerdots i el poble reincidien contínuament en la culpa d'imitar tots els costums abominables de les altres nacions, profanant així el temple del Senyor, que ell havia consagrat a Jerusalem. El Senyor, Déu dels seus pares, els enviava cada dia missatgers que els amonestessin, perquè li dolia de perdre el seu poble i el lloc on residia. Però ells es burlaven dels missatgers de Déu, no feien cas del que els deia i escarnien els seus profetes, fins que el Senyor arribà a enutjar-se tant contra el seu poble que ja no hi havia remei. Llavors els caldeus incendiaren el temple de Déu, derrocaren les muralles de Jerusalem, calaren foc a tots els seus palaus, i destruïren tots els objectes preciosos. El rei dels caldeus deportà a Babilònia els qui s'havien escapat de morir per l'espasa, i se'ls quedà per esclaus d'ell i dels seus fills, fins que passaren al domini persa. Així es complí la paraula que el Senyor havia anunciat per boca de Jeremies: el país fruí dels anys de repòs que li pertocaven; tot el temps que quedà desolat, el país va reposar, fins haver complert setanta anys.

Però l'any primer de Cir, rei de Pèrsia, el Senyor, per complir la paraula que havia anunciat per boca de Jeremies, desvetllà l'esperit de Cir, rei de Pèrsia, perquè promulgues, de viva veu i per escrit, un edicte que deia: «Cir, rei de Pèrsia, fa aquesta declaració: El Senyor, el Déu del cel, m'ha donat tots els reialmes de la terra, i m'ha encomanat que li construís un temple a Jerusalem, ciutat de Judà. Si entre vosaltres hi ha algú del seu poble, que el Senyor sigui amb ell i que hi pugui».

▶ Salm responsorial (136)

R. *Si mai t'oblidava, Jerusalem, / que se m'encasti la llengua al paladar.*

Vora els rius de Babilònia ens assèiem / tot plorant d'enyorança de Sió. / Teníem penjades les lires / als salzes que hi ha a la ciutat. R.

Quan volien que cantéssim / els qui ens havien deportat, / quan demanaven cants alegres / els qui ens havien entrinstit, / i ens deien: «Canteu-nos / algun càntic de Sió». R.

¿Com podíem cantar cants del Senyor / en una terra estrangera? / Si mai t'oblidava, Jerusalem, / que se'm paralitzi la mà dreta. R.

Que se m'encasti la llengua al paladar, / si deixés d'anomenar-te, / si deixés d'evocar el teu record, / per motivar els meus cants de festa. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 2,4-10)

Germanys, Déu, que és ric en l'amor, ens ha estimat tant que ens ha donat la vida juntament amb Crist, a nosaltres que érem morts per les nostres culpes. És per gràcia que Déu us ha salvat. I juntament amb Jesucrist ens ha ressuscitat i ens ha entronitzat en les regions celestials, perquè davant dels segles que vindran quedi ben clara la riquesa de la seva gràcia i la bondat que ha tingut per nosaltres en Jesucrist. A vosaltres, que heu cregut, us ha salvat per gràcia; no ve de vosaltres; és un do de Déu. No és fruit d'unes obres, perquè ningú no pugui gloriar-se'n. Som obra seva: Ell ens ha creat en Jesucrist, per dedicar-nos a unes bones obres, que ell havia preparat perquè visquem practicant-les.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 3,14-21)

En aquell temps, digué Jesús a Nicodem: «Com Moisès, en el desert, enlairà la serp, també el Fill de l'home ha de ser enlairat, perquè tots els qui creuen en ell tinguin vida eterna. Déu estima tant el món, que ha donat el seu Fill únic, perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna. Déu envià el seu Fill al món no perquè el condemnés, sinó per salvar el món gràcies a ell. Els qui creuen en ell, no seran condemnats. Els qui no creuen, ja han estat condemnats, per no haver cregut en el nom del Fill únic de Déu. Déu els ha condemnat perquè, quan la llum ha vingut al món, s'han estimat més la foscor que la llum. És que no es comportaven com cal. Tothom qui obra malament té odi a la llum i es vol quedar en la foscor, perquè la llum descobriria com són les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat, sí que busquen la plena llum, i que tothom vegi què fan, ja que ho fan segons Déu».

▶ Lectura del segundo libro de las Crónicas (2Cr 36,14-16.19-23)

En aquellos días, todos los jefes de los sacerdotes y el pueblo multiplicaron sus infidelidades, según las costumbres abominables de los gentiles, y mancharon la casa del Señor, que él se había construido en Jerusalén. El Señor, Dios de sus padres, les envió desde el principio avisos por medio de sus mensajeros, porque tenía compasión de su pueblo y de su morada. Pero ellos se burlaron de los mensajeros de Dios, despreciaron sus palabras y se mofaron de sus profetas, hasta que subió la ira del Señor contra su pueblo a tal punto que ya no hubo remedio. Los caldeos incendiaron la casa de Dios y derribaron las murallas de Jerusalén; pegaron fuego a todos sus palacios y destruyeron todos sus objetos preciosos. Y a los que escaparon de la espada los llevaron cautivos a Babilonia, donde fueron esclavos del rey y de sus hijos hasta la llegada del reino de los persas; para que se cumpliera lo que dijo Dios por boca del profeta Jeremías: «Hasta que el país haya pagado sus sábados, descansará todos los días de la desolación, hasta que se cumplan los setenta años.»

Avui, a la litúrgia de la Paraula, llegim un fragment de la carta de sant Pau als efesis. Gravats: ruïnes d'un dels carrers de la ciutat d'Efes, que condueix a l'àgora alta

En el año primero de Ciro, rey de Persia, en cumplimiento de la palabra del Señor, por boca de Jeremías, movió el Señor el espíritu de Ciro, rey de Persia, que mandó publicar de palabra y por escrito en todo su reino: «Así habla Ciro, rey de Persia: «El Señor, el Dios de los cielos, me ha dado todos los reinos de la tierra. Él me ha encargado que le edifique una casa en Jerusalén, en Judá. Quien de entre vosotros pertenezca a su pueblo, ¡sea su Dios con él, y suba!»

▶ Salmo responsorial (136)

R. *Que se me pegue la lengua al paladar si no me acuerdo de ti.*

Junto a los canales de Babilonia / nos sentamos a llorar con nostalgia de Sió; / en los sauces de sus orillas / colgá-bamos nuestras cítaras. R.

Allí los que nos deportaron nos invitaban a cantar; / nuestros opresores, a divertirlos; / «Cantadnos un cantar de Sió.» R.

¡Cómo cantar un cántico del Señor / en tierra extranjera! / Si me olvido de ti, Jerusalén, / que se me paralice la mano derecha. R.

Que se me pegue la lengua al paladar / si no me acuerdo de ti, / si no pongo a Jerusalén / en la cumbre de mis alegrías. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 2,4-10)

Hermanos: Dios, rico en misericordia, por el gran amor con que nos amó, estando nosotros muertos por los pecados, nos ha hecho vivir con Cristo —por pura gracia estáis salvados—, nos ha resucitado con Cristo Jesús y nos ha sentado en el cielo con él. Así muestra a las edades futuras la inmensa riqueza de su gracia, su bondad para con nosotros en Cristo Jesús. Porque estáis salvados por su gracia y mediante la fe. Y no se debe a vosotros, sino que es un don de Dios; y tampoco se debe a las obras, para que nadie pueda presumir. Pues somos obra suya. Nos ha creado en Cristo Jesús, para que nos dediquemos a las buenas obras, que él nos asignó para que las practicásemos.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 3,14-21)

En aquel tiempo, dijo Jesús a Nicodemo: «Lo mismo que Moisès elevó la serpiente en el desierto, así tiene que ser elevado el Hijo del hombre, para que todo el que cree en él tenga vida eterna. Tanto amó Dios al mundo que entregó a su Hijo único para que no perezca ninguno de los que creen en él, sino que tengan vida eterna. Porque Dios no mandó su Hijo al mundo para juzgar al mundo, sino para que el mundo se salve por él. El que cree en él no será juzgado; el que no cree ya está juzgado, porque no ha creído en el nombre del Hijo único de Dios. El juicio consiste en esto: que la luz vino al mundo, y los hombres prefirieron la tiniebla a la luz, porque sus obras eran malas. Pues todo el que obra perversamente detesta la luz y no se acerca a la luz, para no verse acusado por sus obras. En cambio, el que realiza la verdad se acerca a la luz, para que se vea que sus obras están hechas según Dios.»

COMENTARI

Com cantar cants de festa en una terra estrangera?

De vegades quan observem la situació del nostre món, veiem tantes dificultats, tants conflictes i tanta complexitat en la solució dels problemes, que ens desmoralitzem i acabem per pensar que no hi ha massa sortides personals i comunitàries als conflictes de la realitat. Aleshores, si no vigilem, tenim el perill de refugiar-nos en un petit món individualista i, en el fons, acabar en el parany de l'escepticisme.

Certament no hem de ser ingenus, sinó crítics. Tanmateix, cal estar ben atents per tal que la criticitat no acabi

per anorrear i apagar la força de la vida i, el que és encara pitjor, la força re-constructora que ens ve de Déu. Quan caiem en aquesta trampa de la negativitat, en pensar que nosaltres sols no som capaços de trobar una sortida als problemes, acabem per negar l'acció de l'Esperit Sant, reconstructor de la vida, de la història i de la comunitat cristiana.

La salvació és un regal de Déu. Estem salvats *per gràcia*, és a dir, perquè *Déu estima tant el món que ens ha donat el Crist*, per tal que... tothom pugui trobar una sortida als seus mals.

Aquesta convicció de la fe ens fa realistes i ens posa aquesta pregunta del salm 137,4: *com cantar cants de festa en una terra estrangera?* Aquest realisme no esgota la creativitat i ens fa capaços de donar testimoni de la providència de Déu que, malgrat les proves que passem, no ens deixa mai a l'estacada.

Tots plegats, com Nicodem, si deixem actuar Déu, tot i passant per la creu, sempre podem *nèixer de nou*... Per això, la nostra alegria ningú no ens la prendrà.

Ramon Prat i Pons

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

- **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): Is 65,17-21 / Sl 29 / Jn 4,43-54. ■ **dimarts**: Ez 47,1-9.12 / Sl 45 / Jn 5,1-3a.5-16.
- **dimecres**: Is 7,10-14;8,10 / Sl 39 / He 10,4-10 / Lc 1,26-38.
- **dijous**: Ex 32,7-14 / Sl 105 / Jn 5,31-47. ■ **divendres**: Sv 2,1a.12-22 / Sl 33 / Jn 7,1-2.10.25-30. ■ **dissabte**: Jr 11, 18-20 / Sl 7 / Jn 7,40-53. ■ **diu-men-ge** vinent, V de Quaresma (lit. hores: 1a setm.): Jr 31,31-34 / Sl 50 / He 5,7-9 / Jn 12,20-33.

SÍNODE SOBRE LA PARAULA DE DÉU

La Paraula de Déu i els pobres del món

El Sínode de 2008 proposa un viatge espiritual que des de la Paraula de Déu ens condueix fins al àrids camins de la nostra terra on s'encarna. Aquests camins de pobresa i misèria foren presents en l'assemblea sinodal, sobretot per les paraules dels bisbes d'Àsia, Àfrica i Amèrica Llatina —en aquest darrer subcontinent hi ha actualment el 43 % dels catòlics de tot el món—. Aquests darrers venien a més amb el testimoni profètic de la seva assemblea continental celebrada l'any passat a Aparecida (Brasil).

Tots aquests bisbes donaren un testimoni de profunda solidaritat amb el seu poble, tot manifestant que els sofriments de les seves comunitats troben un clam d'esperança en la Bíblia, «com un respir de dolor que puja de

la terra fins al cel». L'esperança és precisament la Paraula encarnada, Jesucrist, perquè «les seves mans toquen repetidament cossos malalts o infectats, les seves paraules proclamen la justícia, infonen valor als infelïços, concedeixen el perdó als pecadors».

Per això el Sínode subratlla, tot recordant el Vaticà II, com la Paraula de Déu «ajuda a la identificació del "signes dels temps" presents en la història; impulsa els creients a comprometre's a favor dels qui pateixen i són víctimes d'injustícies. En efecte, la lluita per la justícia i la transformació és part integrant de l'evangelització» (cf. Pau VI, Encíclica *Evangelii Nuntiandi*, n. 19; *Prop.* 39).

Dr. Salvador Pié-Ninot

Manuscrito sobre el sacerdote

Es un texto medieval. Se encontró en Salzburgo. El autor: un amanuense. Lo divulgó Mn. Jordi Sans Vila, formador del Seminario de Barcelona, que lo vió escrito en la pared de un monasterio alemán.

Dice:

- «Un sacerdote debe ser muy grande... y a la vez muy pequeño;
- De espíritu noble como si llevara sangre real... y sencillo como un labriego;
- Héroe, por haber triunfado de sí mismo... y hombre que sabe sufrir;
- Fuente inagotable de santidad... y pecador a quien Dios perdonó;
- Señor de sus propios deseos... y servidor de los débiles y vacilantes;
- Uno que jamás se doblegó ante los poderosos... y se inclina, no obstante, ante los más pequeños;
- Dócil discípulo de su Maestro... siempre dispuesto a servir...
- Pordiosero de manos suplicantes para los pobres... y mensajero que distribuye los dones más grandes a manos llenas;
- Siempre animoso luchador en el campo de batalla... y madre tierna a la cabecera del enfermo o de quien sufre y llora;
- Anciano por la prudencia de sus consejos... niño por su confianza en los demás... amante de lo más humilde... y aspirante a lo más sublime...
- El sacerdote: debe ser hecho para la alegría...
- Ajeno a la envidia... Transparente en sus pensamientos...
- Sincero en sus palabras... Amigo de la paz... Enemigo de la pereza...
- Seguro de sí mismo... que con su vida nos muestre a Jesucristo.»

J. M. Alimbau

SANTORAL

22. ✠ Diumenge IV de Quaresma. Sant Zacaries, papa (grec, 741-752); sant Octavià, mr. d'origen africà; sant Deogràcies (s. v), bisbe de Cartago; sant Benvingut (Bienvenido, †1282), bisbe; santa Lea (†384), rel. viuda romana.

23. Dilluns. Sant Josep Oriol (1650-1702), prev. de Barcelona, beneficiat del Pi; sant Toribi de Mogrojevo (†1606), bisbe de Lima.

24. Dimarts. Sant Agapit (†341), bisbe de Ravenna; sant Simó, nen mr.; santa Caterina de Suècia, vg., filla de santa Brígida.

25. Dimecres. Solemnitat de l'Anunciació del Senyor, per l'arcàngel Ga-

briel a Maria de Natzaret; anomenada també Encarnació, i algunes advocacions: Portal, etc.; sant Ireneu, bisbe; sant Humbert, abat; santa Dula, mr.

26. Dijous. Sant Brauli, bisbe de Saragossa (631-651); santa Màxima, mr.

27. Divendres. Sant Alexandre, soldat mr.; sant Rupert (s. VII-VIII), bisbe de Worms, patró de Baviera; santa Lídia, mare de família, mr.

28. Dissabte. Sant Guntram (Gontran), rei franc; sant Sixt III, papa (romà, 432-440); sant Doroteu, abat.

EL HIMNO AL AMOR

«No lleva cuenta del mal»

«No es mal educado ni egoísta; no se irrita, no lleva cuenta del mal» (1Co 13, 5). «No es mal educado» es la traducción de la expresión griega *ouk askemonei*. Esta expresión recuerda la filosofía estoica, que la aplica al comportamiento indecoroso e inconveniente en palabras y obras y a la vulneración de la dignidad humana.

Quien experimenta el amor en su interior tiene una fina sensibilidad para el comportamiento discreto, para los buenos modales, para la decencia y para el valor de la convivencia. La palabra alemana *Anstand*, «decencia, decoro», significa que me quedo quieto y dejo que el otro sea como es, en vez de invadir su espacio o acercarme demasiado a él. Hay personas que no tienen ninguna sensibilidad para los límites del otro. No tienen ningún recato. No se quedan quietas en su sitio. No pueden esperar a que el otro se abra y se muestre.

Pablo ni tiene que exigir este comportamiento discreto. Más bien, está convencido de que el amor, por sí solo, encuentra el tono correcto de la relación y la manera correcta de encontrarse con el otro y tratar con él. Quien está lleno de amor no necesita llamar la atención por medio de una conducta exagerada que transgrede todas las normas. Por el contrario, palpa lo que hace bien al otro. Atiende a su dignidad. Por sí mismo, el amor hace lo que es recto. De este amor se puede afirmar lo que dijo san Agustín: *Ama et fac quod vis* («Ama y haz lo que quieras»). Si nuestra actividad brota del amor, es siempre correcta, adecuada y decente.

Anselm Grün

(*El Himno al amor de san Pablo*, Editorial Sal Terrae, Santander 2008)

ENTREVISTA

▶ JOSEP M. MARTÍ BONET

El martiri dels temples

Es bisbats catalans han anat escrivint el martirologi dels seus sacerdots diocesans assassinats víctimes de la persecució religiosa del 1936-1939. Ara, Mn. Josep M. Martí Bonet, canonge i director de l'Arxiu Diocesà de Barcelona, ha presentat un inventari «malaurat» dels efectes de les destruccions, incendis i robatoris sobre el patrimoni religiós-cultural —temples, cases rectorals, arxius, objectes sacres...— de les parròquies de la diòcesi de Barcelona en aquell període. Ho ha fet en el llibre *El martiri dels temples* (Ed. Claret), on també s'inclouen «els actes d'heroisme i solidaritat de molts feligresos, veïns i àdhuc de gent contrària a l'Església». «El meu propi pare —que es declarava catòlic— va jugar-se la vida acollint a casa Mn. Lluís Ubach, que en la clandestinitat em va batejar l'any 1937», apunta Mn. Martí Bonet.

Parlar de reconciliació a partir d'una destrucció com aquella sembla difícil...

Certament, la destrucció va ser enorme: 500 esglésies afectades, 464 retaules, 188 orgues i harmòniums, escultures, pintures, ornamentals diversos, orfebreria, arxius... Tanmateix, tot seguit, en el pontificat del Dr. Gregori Modrego, es va començar la reconstrucció i es va recuperar allò que es va poder, tal i com s'explica en el llibre... Però calia guarir aquestes ferides i ressentiments en la nostra memòria.

Cal oblidar, doncs?

Cal oblidar coneixent la veritat. La pretensió del llibre és precisament que «la veritat ens faci lliures» de desconeixement i de prejudicis, així com d'odis. Cal cicatritzar aquestes ferides coneixent què les va provocar, guarint-les i, en la mesura que sigui possible, esvaint-les definitivament amb un acte de generositat, de perdó i de profunda caritat.

De quants temples destruïts parla?

La destrucció va ser total. Només es van salvar uns 10 temples: Sants Just i Pastor, Sant Sever, Pedralbes, Montserrat, la Catedral... Però en aquesta última, els bombardejos de les tropes de Franco van obrir un gran esvoranc, matant unes 40 persones —20 d'elles nens— a Sant Felip Neri. De totes les destruccions, a mi m'impressionen especialment les de Santa Maria del Mar, Santa Maria del Pi, Betlem... Demanem al bon Déu que mai més torni a passar una vergonyosa desfeta com aquesta.

Òscar Bardají i Martín

AGENDA

Exposició del Santíssim a la catedral.—Diumenge 22 de març a les 6 de la tarda. El diumenge 29 de març a les 6 de la tarda, Hora santa amb exposició del Santíssim a la capella de la catedral. Organitza la UNER.

Associació de la Sagrada Família i sant Cristófol.—El diumenge 22 de març tindran el 5è assaig de 10.30 fins 12.00 h. Després hi haurà la missa de cada any amb l'entrega de medalles als nous confreres.

Conferències quaresmals.—Dilluns 23, dimarts 24 i dimecres 25 de març a les 8 del vespre, el Sr. Bisbe Joan Piris, predicarà a la Catedral de Lleida. Tots hi són convidats.

Recés mensual a la catedral.—Dissabte 28 de març, de 4 a 7 de la tarda a la capella del Santíssim. Obert a tothom, dirigit per Mn. Daniel Turmo.

La Passió a Uldecona.—Organitzat per l'arxiprestat Seu Vella. Serà el diumenge 29 de març. Viatge amb autocar, visita del casc antic de la vila, dinar, representació, preu per persona: 45 €. Cal inscriure's als rectors de les parròquies de l'arxiprestat.

Trobada dels delegats de pastoral d'immigrants a Catalunya.—Dilluns 30 de març a l'Acadèmia Mariana de Lleida.

Classe de Bíblia a Sta. Maria Magdalena.—Dilluns 30 de març, a les 19.30 h, amb Mn. Jaume Pedrós i Solé.

Trobades de formació carmelitana.—Dimarts 31 de març: «Experiència mística i configuració de la comunitat eclesial», conferència de Begonya Palau, del Seminari del Poble de Déu i professora de Nou Testament.

Exercicis espirituals Delegació de joves.—Del dissabte 4 d'abril al dimarts 7 d'abril, al col·legi Claver (Raïmat), amb Mn. Josep A. Baró. Cal inscriure's a la Delegació de joves (Tel. 973 260 051).

Curs de Bíblia.—Dissabte 18 d'abril, sobre l'evangeli de sant Marc, dirigit per Mn. Daniel Turmo, a les 5 de la tarda a La Mariana.

Agenda actualitzada a la pàgina web: www.bisbatlleida.org

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

El diumenge 8 de març, a la parròquia d'Albatàrec, el bisbe de Lleida Joan Piris va instituir com a ministres extraordinaris de l'Eucaristia a quatre membres de la nostra comunitat parroquial. La institució d'aquest ministeri es féu en el marc de l'Eucaristia dominical de la comunitat, d'aquesta manera quedà palès públicament, l'enviament d'aquestes quatre persones en nom de la comunitat als malalts del nostre poble. Aquesta tasca vindrà a ajudar al mossèn de la parròquia a fer arribar l'Eucaristia a aquelles persones de la nostra comunitat que per manca de salut o per edat no poden participar de l'Eucaristia dominical a la parròquia. La intenció és tenir una presència més propera i constant entre

aquestes persones que queden a casa, tot ajudant a la tasca del mossèn, ja que pel rector li és impossible atendre adequadament aquestes persones.

Aquest enviament vol ser una conscienciació per a la comunitat del protagonisme que els laics tenen en la parròquia, partint del carisma, sensibilitat i carisma de cadascú. Abans d'aquesta celebració hem fet una mica de formació que continuarà mentre aquests col·laboradors desenvolupin la seva tasca.

La parròquia va celebrar aquest enviament amb joia i alegria, tot cloent amb un refrigeri amb la presència del senyor bisbe, amb el qui la comunitat va poder compartir, xerrar i conèixer millor.

25 de març, Dia de l'Encarnació	Dia de la Vida
 <p><i>Cada home obert sincerament a la veritat i al bé, fins i tot entre dificultats i incerteses, amb la llum de la raó i no sense l'influx secret de la gràcia, pot arribar a reconèixer en la llei natural inscrita en el seu cor (cf. Rm 2, 14-15) el valor sagrat de la vida humana des del seu començament fins al seu terme, i afirmar el dret de cada ésser humà a veure respectat totalment aquest seu bé primordial. En el reconeixement d'aquest dret es fonamenta la convivència humana i la mateixa comunitat política.</i></p> <p><i>Evangelium Vitae, n° 2</i></p>	<p>25 de març, 6 tarda: Eucaristia per la vida a la capella de l'Hospital Arnau de Vilanova, la presidirà el Sr. Bisbe.</p> <p>27 de març, 8 del vespre: Vídeo-fòrum sobre l'avortament (ho presentarà el Dr. Joan Vidal), a l'Acadèmia Mariana.</p> <p>28 de març, 2/4 de 8 del vespre: Pre-gària per la vida dirigida per diferents comunitats de Lleida, a l'Acadèmia Mariana</p>
<p>25 de març Dia de la Vida Delegació Diocesana de Família i Vida de Lleida</p>	

EL SETRILL

Conrear el jardí interior

L'exterior d'una persona ens pot fascinar. És fàcil, perquè hi ha molts mitjans per maquillar-lo. L'interior significa el cor, allò que és profund en la persona. Emergeix quan l'ésser humà calla, comença a mirar-se i pensar seriosament. Sorgeixen, aleshores, les qüestions decisives: Quin sentit té la meva

vida? Hi ha una vida més enllà d'aquesta vida?

La fe no és un maquillatge. La fe nodreix la vida interior i l'acompanya. En tots nosaltres hi ha el jo profund, ple d'anhels i recerques. Hi ha també una Presència que ens parla de tot allò que és important i decisiu; ens dona energia per fer front

als problemes i qüestions quotidianes sense massa excitació. Alguns parlen del «jardí interior». Evidentment, no el volem erm, sinó que el conreem acuradament.

Josep Alexandre Baró

Director del Departament de Mitjans de Comunicació Social del bisbat de Lleida